

פרשת דברים – שבת "חזון"

מגילת העצמאות של מדינת ישראל המציינת את שיבתו של עם ישראל לארצו פותחת במילים: "בארץ ישראל קם העם היהודי...". אולם, מוצאו של עם ישראל אינו מארץ ישראל אלא מאור כשדים שבעיראק, שם הכיר אברהם בה' והפך ליהודי הראשון בכוח.

גם התגבשותו של עמנו לא החלה בישראל אלא במצרים, והתורה ניתנה במרחב ההפקר שבמדבר על הר סיני. הקשר בין ארץ ישראל לעם ישראל איננו גלום בטבע העם והארץ ואינו אוטומטי, אלא הוא עניין של הסדר ותנאים בהם צריך העם לעמוד. (וכאשר עם ישראל לא קיים את התנאים אשר על פיהם הוא קיבל את הארץ, הוא נידון לגלות)

תשעה באב הוא המועד בו ניטלה מעם ישראל ארצו לפני כאלפיים שנה, ועתה משעה שחוזרים אנו לארצנו ממנה גלינו, חובה עלינו לזכור את המילים החותמות את הפטרת דברים - שבת חזון: "ציון במשפט תיפדה ושביה בצדקה" (ישעיה א/כ"ז).

(מתוך שבע שנים של שיחות על פרשת השבוע-ישעיהו לייבוביץ')

שיעור פרשת השבוע: יניב עקיבא

י מ י ה ח ו ל		שבת פרשת דברים	
05:10←05:05	זמן תפילין / טלית	19:15	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	19:25	14:00 מנחה
06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45	שחרית א'
08:30	שחרית ג' (בביה"כ)	08:30	שחרית ב'
09:25←09:24	סוף זמן ק"ש	08:00	שחרית ע"מ
19:20	מנחה וערבית	17:40	13:30 מנחה
19:28←19:34	שקיעה	14:00	מנחה (בבית שנון)
20:10	ערבית	17:30	מנחה ע"מ
21:00	ערבית (בשקד ג')	17:00	לימוד הורים וילדים
		18:00	שיעור-הרב ארי
	יתשעה באב- לוי'ז נפרד עמוד 5	20:10	צאת השבת

שבת
שלום

דברים היוצאים מן הלב

הרב קוק נהג לנסח פתגם קצר המבטא בתמציתיות את המסר הפנימי של כל חודש. רבים מהפתגמים מבטאים את גישתו המיוחדת של הרב כלפי הדור והתקופה, תוך הדגשת האופן בו היא באה לידי ביטוי בחודש זה בשנה. המשפט אשר נוסח ע"י הרב קוק לתקופת בין המצרים בשנת תרע"ד (1914), ומבטא את הגישה החינוכית הראויה לדעתו בדור התחייה והגאולה, הינו: **"מבין המצרים נגאל עם, ע"י מורים חמושים בגבורה רוחנית, שאינם צריכים למקל חובלים"**.

במשפט קצר זה נרמזים מדרשים, הנהגות והלכות, המקפלים בתוכם תורה שלמה. הביטוי 'מקל חובלים' מתחבר ישירות לדברי הגמרא במסכת סנהדרין, המגדירים את ההבדל בין חכמי בבל - התקיפים והקשוחים - לחכמי ארץ ישראל - המלמדים בנועם ובנחת. הרב עוזי קלכהיים במאמרו "באר מגד ירחים", המבאר את פתגמי הרב קוק, רואה ברקע גם את ההלכה בשולחן ערוך, המנחה את המורים להימנע מלהכות את התלמידים בימי בין המצרים. הלכה זו, שלשמחתנו נשמעת כבר לא ממש רלוונטית לדורנו, נדרשת במאמריו ובאיגרותיו של הרב קוק כדרישה לשינוי חד בגישה החינוכית ובאופן הנגשת היהדות. במיוחד בתקופת התחייה והחלוציות, המאופיינת במצוקה אידיאולוגית ובמבוכה רוחנית, נדרשת גישה חדשה, סובלנית ונעימה, המדגישה את הטוב והמאחד. היכולת להשפיע ולהאיר בעת הזאת דורשת גבורה רוחנית, איפוק, אורך רוח ואמונה חזקה באור הפנימי של כל אדם וכל תנועה.

מסתבר שאף פרשות השבוע הנקראות בתקופה זו, ובמיוחד תחילתו של ספר דברים, מהדהדות בפתגם זה. נאוומו הגדול של משה, הנפתח השבת, מבטא באופן בולט את השינוי בצורת ההנהגה בתקופת חילופי הדורות והכניסה לארץ. **משה בוחר להיפרד מעמו ב"דברים"** - במילים היוצאות מלב אוהב ודואג. דברי הפרידה כוללים תוכחות ואזהרות, ברכות ונחמות, הנחיות ומצוות, זיכרונות נוקבים ושירה מרוממת, ואינם כוללים אותות ומופתים עוצמתיים ומעוררי ריאה (כמו שעשה שמואל באחרית ימיו). ספר דברים, הנאמר כולו באזור הדמדומים בין המדבר והארץ - בנחלת השבטים, אך עדיין מחוץ לארץ כנען - משקף הנהגה חדשה המתאימה למעבר בין חיי המדבר למושב הקבע בארץ. הנהגה נינוחה וסבלנית, תהליכית ומלאה אמונה בטוב האנושי ובצמיחה איטית. דווקא דיבורים אלו של משה, המקבלים מעמד של דבר ה' ונכללים בספר התורה, טעונים בסגולה מיוחדת לגעת בלב ולהישאר רלוונטיים ומלאי חיות. כך מבאר ר' צדוק הכהן מלובלין בפרושו לפרשתנו; לשיטתו, דבר ה' המתגלה בספר דברים דרך 'דבר האדם' מכיל איכות מיוחדת היוצרת תחושה כאילו הוא נאמר כאן ועכשיו, ומכאן עוצמתו הרבה:

"וכן מורה גם כן הלשון "אלה הדברים אשר דיבר משה", שזה הוא הכח בדברי משנה תורה, שמי שקורא בהם הוא כשומע עתה מפי משה, והן הן אלה הדברים אשר משה דובר עתה בפי הקורא. ודברי משה הם "זה הדבר אשר צוה ה'" כנ"ל, וכתוב "כן יהיה דברי אשר יצא מפי לא ישוב אלי ריקם", רק נכנס ללב ופועל בטח."

ברוח הדברים, וכמחווה לעובדה שנכנסנו למחציתו השנייה של החופש הגדול ופנינו כבר לקראת שנת הלימודים, נסיים הפעם בקטעים משירו מעורר ההשראה של יחזקאל רחמים - 'מורה לחיים':

ובמקום שהחיים אָמְרוּ לְיָלֵד 'לא'
וְיֵאֵלֵי וְיֵאֵינִי, הַצְבִּיעַ הַמּוֹרָה וְתִרְאָהּ,
הֵן יֵשׁ וְיֵשׁ...! הַצְבִּיעַ וְהִנְהוּ.
...
וְהַמּוֹרָה לֹא יָדַע מְעוֹלָם.
וְהַמּוֹרָה הִיא מְאֹשֶׁר.

הַיָּלֵד כְּבָר רָחַק שָׁנִים. אֵךְ צְעִדֵי נְצָרוֹ
'כֵּן', 'יֵשׁ' וְיִמְתָּר, וְרוּחַ גְּבִיַת הַמִּתָּה 'אַתָּה
מְקוֹר שֶׁל אֹרֹךְ יָקָר' מְעַמֵּק הַבְּשָׁר.

צאת השבת ותחילת התענית:

1. השנה ט' באב חל בשבת (פרשת דברים) לכן נדחה הצום ליום ראשון, והוא מתחיל מייד עם שקיעת החמה של מוצאי שבת, כפי שיבואר. לפני תפילת מוסף בשבת אומרים 'אב הרחמים' (סימן תקנב יב, במ"ב ס"ק ל).
2. בשבת זו אין מגבלה על אכילת בשר ושתיית יין. גם בסעודה שלישית ניתן לאכול בשר ולשתות יין למי שרגיל בכך כל השנה (שם, סעיף י). מפאת התענית והאבלות לא ראוי להזמין ולארח משפחות לסעודה שלישית, אלא אם כן הם נוהגים לסעוד יחד בכל שבת (שם משנה ברורה, ס"ק כג). יש להקפיד לסיים את האכילה **לפני** שקיעת החמה (19: 34). בשעה זו מתחילה התענית.
3. בתפילת מנחה של שבת אין אומרים 'צדקתך' (שם, סעיף יב ובסימן תקנט, א).
4. נהגו שלא ללמוד תורה בערב תשעה באב מחצות היום, מלבד דברים שמותר ללמוד גם בתשעה באב (ענייני החורבן ודיני אבלות). לכן, הנוהגים ללמוד פרקי אבות ילמדו לפני חצות היום (12: 47). השיעור הקבוע בשבת אחר הצהריים לא יתקיים השבת. המיקל ללמוד תורה כרגיל בערב תשעה באב יש לו על מי לסמוך (משנה ברורה שם, ס"ק ח-י).
5. מתחילת התענית ועד צאת השבת אין לנהוג מנהגי אבלות (לא חולצים נעלים ולא מחליפים לבגדי חול). אפשר לשיר שירי סעודה שלישית שקטים או ללמוד בענייני דיומא.
6. עם צאת השבת (20: 10) לפני תפילת ערבית יש לומר 'ברוך המבדיל בין קודש לחול' (ללא שם ומלכות). רק לומר את חמש המילים הללו, כדי שנוכל לחלוץ את נעלי העור ולהחליף את בגדי השבת בבגדי חול (שם במשנה ברורה ס"ק ז). את זמן תפילת ערבית נאחר (20: 30) על מנת לאפשר לכולם להתארגן ולהגיע לבית הכנסת. מן הראוי שכל אחד יברך בביתו ברכת 'בורא מאורי האש' על הנר בלבד.
7. מפאת הצום לא נערוך הבדלה על הכוס במוצ"ש, אלא **נבדיל ביום ראשון** בערב עם צאת הצום (סימן תקנו, א). לפני קריאת איכה נברך בבית הכנסת על הנר ברכת 'בורא מאורי האש'. מי שלא ברך בביתו ולא שמע את הברכה בבית הכנסת יברך כשיחזור לביתו (שם במ"ב ס"ק א).
8. בתפילת ערבית במוצ"ש יש לומר 'אתה חוננתנו' (סימן תקנט, א). אם שכח לומר – אינו חוזר (סימן תקנו במ"ב ס"ק ב).
9. בתפילת ערבית לאחר תפילת עמידה יאמר הש"ץ קדיש שלם (יתקבל!). לאחר קריאת איכה ואמירת הקינות אומרים 'ואתה קדושי', אבל לא אומרים 'ויהי נעם' כמו בכל מוצ"ש (סימן תקנט, ב ובמ"ב ס"ק ד).

הלכות ומנהגי התענית:

10. תשעה באב אסור בחמישה עינויים: אכילה ושתייה, רחיצה, סיכה, נעילת הסנדל ותשמיש המיטה (תשמיש אסור גם בשבת זו, אלא אם כן זה ליל טבילה). מלבד עינויים אלו נהגו עוד איסורים כמבואר להלן.
11. יולדת בתוך שלושים יום ללידה פטורה מהתענית. גם חולה שהרופא מחייב אותו לאכול, או שחש חלישות בגופו יאכל ולא יתענה (סימן תקנד, ו).
12. השנה, שהתענית נדחית, מעוברות ומניקות (עד שנתיים לאחר הלידה) פְּרִיאוֹת תתחלנה להתענות, ומי שתרגיש חולשה או קושי קטן תפסיק את התענית ותאכל (ביאור הלכה סימן תקנט ד"ה 'ואינו').
13. מי שאינו צם אינו רשאי לאכול לפני שיבדיל (סימן תקנט, במ"ב ס"ק לז). מכיוון שהוא מבדיל בצום עצמו, כדאי שיבדיל על כוס קפה או על מיץ טבעי ולא על יין (לא מבדילים על מים). כמובן שעליו לברך ברכת 'שהכל נהיה בדברו' במקום 'בורא פרי הגפן'. סדר ההבדלה בסעיף 25. ילדים קטנים שאוכלים יכולים לאכול גם בלי הבדלה.
14. **איסור רחיצה** כולל כל מגע עם מים (סימן תקנד, ז). מי שהתלכך יכול לשטוף את מקום הלכלוך. לכן לאחר החלפת שיטול לתינוק, יציאה מהשירותים או כל פעולה מלכלכת מותר לרחוץ הידיים או הגוף כפי הצורך (שם, ט).

15. בנטילת ידיים בבוקר אין ליטול את כל היד אלא עד סוף קשרי האצבעות. לאחר שמנגבים מעט את הידיים אפשר להעבירם על העיניים ולנקותם (שם, י-יא).
16. **איסור סיכה** כולל מריחת הגוף בשמן או בקרם. מותר למרוח משחות לצורך רפואי. גם שימוש בדאודורנט מותר ואינו בכלל איסור סיכה.
17. **איסור נעילת הסנדל** כולל נעלי עור בלבד (שם, טז). יש שכתבו להחמיר בכל נעל שנוחה לרגל ואפילו אינה עשויה מעור (שם, שערי תשובה ס"ק ט).
18. לא מברכים זה את זה באמירת 'שלום' בתשעה באב. גם מאמירת 'בוקר טוב' יש להימנע. נתינת מתנות אסורה גם היא כשאילת שלום (שם סעיף כ ובמ"ב ס"ק מא).
19. לימוד תורה אסור בתשעה באב משום שנאמר 'פְּקוּדֵי ה' יִשְׁרָיִם מְשֻׁמְחֵי לֵב' (תהלים יט, ט). אבל מותר ללמוד ענייני חורבן ואבלות: מגילת איכה עם פרשנים, פרקי החורבן בספר ירמיהו, מדרש איכה, סוגיות החורבן בבבלי מס' גיטין (דף נה ע"ב – נח ע"א), פרק שלישי במסכת מועד קטן ('אלו מגלחין') ועוד.
20. נוהגים לשבת על גבי קרקע כאבלים מתחילת התענית עד חצות היום (12:47). סימן תקנט, ג). יש שהקפידו שלא לשבת על הקרקע בלי הפסק בד, כרית או שרפרף (שם, שערי תשובה ס"ק ב).
21. **מה מותר וכדאי לעשות בתשעה באב?** ללמוד ולעיין בדברים המותרים (לעיל סעיף 19); לקרוא ספרים על תקופת חורבן הבית או השואה; לראות סרטים שעוסקים בנושא; לחשוב יחד או לחוד על דרכים לתיקון החברה, המשפחה ואני בעצמי (אפשר גם לקבל החלטות והנהגות בפורום משפחתי) וכו'. כל הפעולות הללו אינן מסיחות את הדעת מהאבלות אלא עוסקות בה או בתיקון עולם. תכנים אלו עומדים בבסיס המפגש הקהילתי בבוקר תשעה באב במועדון לחבר.
22. בתפילת מנחה מתעטפים בטלית ומתעטרים בתפילין (סימן תקנה, א). בברכת 'בונה ירושלים' אומרים 'נחם' וחותמים 'מנחם' ציון ובונה ירושלים'. ובברכת 'שומע תפילה' אומרים 'עננו'. מי ששכח להוסיף אינו חוזר ומתפלל (סימן תקנו, א).
23. לאחר מלחמת ששת הימים והחזרה לעיר הקודש ומקום המקדש לא ראוי לומר את נוסח תפילת 'נחם' עם תיאורי האבל והחורבן המופלגים של ירושלים. הצעות רבות העלו הפוסקים להתאמת הנוסח למציאות החיים המתחדשת. מומלץ לעיין בהצעות השונות שהביא אליהוא שנון בסידורו 'ושנתם'. מנהג סעד לומר נוסח 'רחם'.

סיום התענית והבדלה:

24. לאחר תפילת ערבית, בצאת הצום, נהגו לקדש הלבנה (רמ"א סימן תקנא, ח) כדאי וראוי לשטוף ידיים ופנים לפני 'קידוש הלבנה' אותה יש לומר מתוך שמחה ולא בעצב.
25. ביום ראשון עם צאת הצום (19:51) יש להבדיל על כוס יין. סדר ההבדלה: ברכת 'בורא פרי הגפן' (ללא פסוקי הישועות) וברכת 'המבדיל' בלבד (ללא ברכת הבשמים והנר). המבדיל יכול לשתות בעצמו את היין ואין צורך לתת לקטן לשתות (סימן תקנו, מ"ב ס"ק ג). אישה שרוצה לאכול ולשתות בצאת הצום לפני שאישה חוזר מבית הכנסת יכולה להבדיל לעצמה.
26. מכיוון שהצום נדחה ליום ראשון כל האיסורים שנהגו בתשעת הימים מותרים מייד עם צאת הצום (כיבוס, תספורת, שמיעת מוזיקה). מאכילת בשר ושתיית יין (חוץ מההבדלה) יש להימנע עד יום שני בבוקר (סימן תקנת, א).

"תרחם ציון כאשר אמרת, ותכוננה כאשר דברת, תמהר ישועה ותחיש גאולה,

ותשוב לירושלים ברחמים רבים..."

(סיום הקינות לתשעה באב)

10 מי יודע? – לפרשת דברים

- (בסוף כל שאלה יש הפניה לעליה לתורה שם נמצאת התשובה, תשובות במהופך בעמוד)
1. מהו התאריך בו נואם משה את נאומו בתחילת הספר? כמה זמן לפני פטירתו? (ראשון)
 2. איזה נהר מכונה "הנהר הגדול"? (ראשון)
 3. אלו תכונות חיפש משה בשופטים שישפטו את העם? איזה תכונה לא הצליח למצוא? (שני)
 4. מי משנים עשר המרגלים זכה להיכנס לארץ ישראל? (שלישי)
 5. "אֶכַל תִּשְׁבְּרוּ מֵאֲתָם" – איך אפשר לשבור אוכל? רמז: בראשית מב, ז. (חמישי)
 6. בין אלו שני עמים עובר נחל ארנון? (חמישי)
 7. ממש כמו פרעה, גם בפרשה מצאנו מלך שה' הכביד את ליבו. מיהו המלך? למה ה' עשה זאת? (חמישי)
 8. כמה שמות יש להר החרמון בפרשה? מהם? (שישי)
 9. מספרים בפרשה – 10, 38, 1000 – מה משמעותם?
 10. מה היה גודל מיטתו של עוג מלך הבשן? איפה היא נמצאת? (שישי)

תשעה באב תשפ"ב (נדחה)

מוצש"ק

19: 34 - תחילת הצום (בשבת!)

20: 10 - צאת השבת

20: 30 - ערבית וקריאת איכה, בבית כנסת (עם הגברה), ומנין ע"מ.

בקר

08: 00 - שחרית, בבית כנסת ומנין ע"מ

10: 30-12: 15 - במועדון לחבר, שיח קהילתי בנושא:

"הקנאות הדתית – אז והיום"

נשאל על מקורות התופעה, סכנותיה

והאתגר שהיא מציבה לפני כולנו גם בימים אלה.

הפעם לא נשמע הרצאה מלומדת של מומחה בנושא,

אלא נקשיב לקולות מתוך הקהילה שלנו ונקיים דיון פתוח.

חברות וחברים ישתפו במחשבותיהם בנושא.

מנחה

13: 30 - מנחה גדולה

18: 30 - מנחה קטנה, בבית כנסת ומנין ע"מ

19: 50 - ערבית

19: 51 - סוף הצום

"תרחם ציון כאשר אמרת, ותכוננה כאשר דברת.

תמהר ישועה ותחיש גאולה, ותשוב לירושלים ברחמים רבים"

אסור לקבל מהמדינה?], צריך רק לתת?]

בספרו האוטוביוגרפי המצויין של האלוף במיל. יצחק מרדכי, בעד עמי ולמען ארצי [הוצ. ידיעות ספרים], מופיע קטע מתוך ראיון לעיתון מעריב מ – 12.9.1975, שנערך יום לאחר שיצחק מרדכי עוטר בעיטור העוז על חלקו במלחמת יום הכיפורים. אצטט קטעים מהקטע המדובר:

"אסור לקבל מהמדינה, צריך רק לתת. אנחנו מוכרחים לעבוד בפרך, לדבוק בערכים, לינוק מהשורשים העמוקים של היהדות ולא לשאול עד מתי?! "לתת, לתת. הכל. את הלב ואת הנשמה ואת החיים, בשביל המדינה. לא לקחת, לא לבקש כלום. לעבוד בפרך, ביום ובלילה. בלי חשבון, בלי שעות, בתמורה מינימלית, רק כדי לקיים את הנפש. לחזור אל הימים של פעם. לינוק מן המקורות של פעם. להיות שוב חלוצים בארץ ישראל, שמלחמת הקוממיות שלה עדיין לא נגמרה." "...קיומנו תלוי בניצול היתרון האנושי שלנו, כי מלבדו אין לנו כלום. לא. אנחנו לא עושים מספיק. זה מוכרח להתחיל בגן הילדים. ארץ ישראל, ערכים, אהבת מולדת. איבדנו זמן, לא חינכנו מספיק, לא הדבקנו בערכים, הפכנו לחברה חומרנית מידי ובכך איבדנו את ייחודנו, ולכן באה מלחמת יום הכיפורים. נכוונו, זה צרב, אסור לנו שזה יקרה שוב, אין מנוחה, אין רוגע, צריך לעבוד בפרך ולתת, רק לתת. עוד לא בא הזמן לקבל, לקחת, לתבוע מהמדינה, עדיין צריך לתת לה, ורק לתת."

כפי שמתאר האלוף מרדכי, דברים אלה השאירו רושם רב, חולקו למדריכים ולחניכים בבני עקיבא ולא רק, ואף נמצאו בכיסיהם של שני חללי צה"ל, בעת נפילתם.

אודה על האמת, אינני זוכר כלל דברים אלה; הייתי אז עמוק בעשייתי הצבאית, בצבא שלאחר מלחמה שממנה לא הפסיקו להפיק לקחים ולהשתפר. קראתי בספרו לראשונה. אומר שלא היינו, ברובנו, זקוקים לדברים אלה, משום שכך חונכנו; גדלתי להורים ציונים ביותר, שורשיים ורבי דורות בארצנו, "דור מקימי המדינה" קראו להם, ומעולם לא ספגתי כל ערך אחר. כך הורי חיו, כך הראו לי בדוגמה אישית, ללא כל צורך לדבר, ואם דיברו, אלה הדברים שאמרו. גם בביה"ס היו הערכים דומים.

והינה, כשקראתי דברים אלה עתה, התמלאתי רגשות מעורבים. נכון, כך חונכתי, ואודה, כך גם חייתי, ועדיין. זנחתי לחלוטין התועלת הכלכלית והחומרית, וכבר עם תום שירותי הצבאי הסדיר, חזרתי לעבוד במגן דוד אדום, בו קיבלתי משכורת זעומה, עבודה נחותה כלכלית בהרבה מעבודות אחרות שהוצעו לי, אך מצאתי בה רוב שליחות, תרומה ומשמעות. כך הנחני אופיי וחינוכי גם בהמשך חיי: חיפשתי התרומה, המשמעות והמימוש העצמי, לא המשכורת והתנאים, וכך בכל עיסוקי, עד היום.

אך האם אני יכול להמליץ על דרך זו לבנותי, לנכדי ולנכדותי? האם אני יכול בלב שלם לחנך לערכים אלה גם כיום? אני חצוי מאוד בכך. אומנם, מחד גיסא, ברור לי כי ערכים אלה נכונים, ראויים ובונים מדינה טובה יותר ועולם טוב יותר. אך מאידך גיסא, ספק אם יש להם תוקף כיום, ויתכן כי חינוך להם יביא למיסכנות כלכלית, לחיי סבל, לכישלון בעולם העכשווי, גם אם איננו ראוי בעיני.

אסקור בקצרה דעותיי הסותרות, ואקרא להם: "האני המתנגד והאני המצדד".

האני המתנגד: העולם השתנה משנות השבעים של המאה העשרים. הסוציאליזם שהיה נחלתנו אז, פינה מקומו לקפיטליזם חזירי לחלוטין. השולטים כיום הם כלכלנים בירוקרטים, והשרידות בימינו מתאפשרת אך לחזקים חומרית. מדינת ישראל הפכה ל"מדינת הייטק" לכאורה, בה מושם דגש על חברות הזנק, על התעשרות מהירה ורבה, על צבירת נכסים חומריים ועל הצלחה בתחרותיות האכזרית ללא סייג. המדינה יצרה פערים עצומים בין המעמדות, מהפערים הגדולים בעולם. ישנם פערים עצומים בין הפריפריה למרכז ברפואה: בכתבה מרגשת של טל לב רם במעריב, מ 15.7.2022, סיפר הכתב והפרשן הצבאי של מעריב על אודות בנו בן השלוש עשרה, שלקה

במפרכת מדממת של כלי דם במוחו, וחיינו נצלו בביה"ח שיבא. הוא גרס, בצדק קרוב לוודאי, שילד עם בעייה זהה בפריפריה, לא היה שורד. מפחיד אותי לחשוב שחיי בנותיי ומשפחותיהן, המתגוררות בקיבוצים בפריפריה, בסכנה גדולה מאשר אילו היו חיות במרכז. הכותרת הראשית בעיתון ישראל היום, מה – 24.7.2022, זועקת באותיות ענק: "העניינים החדשים", וכותרת המשנה מפרטת: "יש להם עבודה מסודרת והשכלה, אבל הם נאלצים לחכות בתור לחלוקת מזון ולבחור בין בשר לתשלום חשמל. ויש להם גם מסר: המצוקה יכולה להגיע לכולם, אפילו לצעירים." בעיתון מעריב מ – 22.7.22, מתארת הפסיכולוגית ד"ר לירז מרגלית, כי חלק מהתכונות המועדפות כיום אצל מנהלים, הינן של פסיכופתיה. אתם מבינים? מנהל כיום צריך להיות עם מאפייני הפרעה פסיכופתולוגית [גם אם הד"ר מרגלית מעדנת ומכנה זאת "פסיכופתיה תאגידית" בלבד] כדי להחשב למנהל טוב לארגון. בריחת מורים מהוראתם, עזיבת שוטרים את המשטרה, סיאוב ובירוקרטיה בלתי נתפשות ובלתי הגיוניות בארצנו, המתיימרת להיות חלק מהעולם המערבי המודרני והמתוקן, במשרדי הממשלה השונים [חינוך, פנים, בריאות], הפוגעים באזרחים, קבלת החלטות פופוליסטיות חסרות משמעות [כהחלטת משרד הבריאות להוסיף מכשירי MRI, כשאין מי שיבצע הבדיקות ומי שיפענחן], התעמרות הביטוח הלאומי בנזקקים לו, ודומה שהכל הפך ציני, כלכלי להחריד, אלים ותוקפני. וכן, לא הזכרתי את חברי הכנסת כפי שהיטיב לתאר המוטיבציה שלהם חה"כ הידוע: כסף, כוח וכבוד ועוד רבים מאנשי השילטון שעיקר עניינם הוא השררה והתנאים, בעוד שהמהות האזרחית של תפקידים הינה שולית עד בלתי נחשבת. בסוציולוגיה קיים המושג "ריבוד כוחות." המאבק כיום בין קבוצות שונות במדינה, על ריבוד הכוחות, הוא מאבק תוקפני, אלים ופוגעני.

אז האם במצב עניינים כזה אני יכול לחנך מישהו לנתינה ללא סייג, עוד ועוד, רק לתת, לא לקבל, להסתפק במועט, לתת את החיים למדינה שלחלק מאזרחיה איננה מאפשרת לחיות? אם אהנך כך, אהנכם לכלייה, לחידלון, לחולשה ולסבל. עלי לחנך, כמו שהראה פרופ. ז'אן פיאז'ה, להטמעה ולהתאמה: הטמעת לקחי העבר והיתאמות להווה, וההיתאמות להווה כיום, במדינתנו, היא דרוויניזם טהור: רק החזקים ישרדו [או כדברי הפתגם העממי: עם ערכים לא קונים לחם במכולת]. לכן, יש לקחת מהמדינה כל מה שניתן, כי אם אתה לא תדאג לעצמך, המדינה ודאי לא תדאג לך.

האני המצדד. בשניים מספריי, אמונה וקיומיות ומהעולם הפנימי, כתבתי בשבח המשמעות. הבאתי בין היתר את דברי פרופ. ויקטור פראנקל, שהראה כי היעדר משמעות עלול להביא לסבל רב ואף למוות. פרופ. פראנקל הסביר בין היתר תופעה שרווחה אז, ובה אצל סטודנטים בארה"ב, היה אחוז גבוה של אובדנות. פראנקל הראה כי מדובר בסטודנטים מצטיינים, עם הישגים מעולים, הבאים ממשפחות ממעמד סוציאקונומי גבוה, שעתיים מובטח ונראה כעתיד מזהיר. לדבריו, הם מתאבדים עקב היעדר משמעות בחייהם, או כפי שהיטיב להסביר זאת, "יש להם איך לחיות, אך אין להם למה לחיות." פרופ. פראנקל השתמש רבות בדברי ניטשה, שגרס כי "מי שיש לו איזה למה למענו יחיה, יוכל לשאת כמעט כל איך", ממש היפוכו של מצב מאותם סטודנטים אובדניים. מציאת המשמעות היא אחד המרכיבים החשובים בבריאותנו הנפשית ובחוסנו הנפשי. הראה פרופ. ארווין יאלום, מבכירי הפסיכיאטרים האקזיסטנציאליסטים בעולם [זרם שפותח למעשה ע"י ויקטור פראנקל, ואליו שייכים פסיכולוגים בעלי שם עולמי כגון אברהם מסלאו, קארל רוג'רס, גורדון אולפורט ואחרים], כי אחת מאבע החרדות הבסיסיות, חרדות היסוד של האדם, היא חרדת המשמעות, חרדה הנובעת מהיעדר משמעות. ברור לחלוטין כי חלק לא מבוטל מהסובלים סבל נפשי [ללא סיבה של "מחלה נפשית"], סובלים עקב מה שכינה פרופ. פראנקל "ריק קיומי" ו – "תסכול קיומי." לפיכך, הדברים שכתב האלוף במיל. יצחק מרדכי, מאפשרים מציאת משמעות, מאפשרים חיים בהם המשמעות, העשייה המשמעותית, התרומה, תחושת השליחות, הם המרכז, ולפיכך הם החיים הנכונים, חיים בעלי איתנות וחוסן נפשיים ראויים. כמובן שיטען הטוען, כי ניתן למצוא משמעות חיים גם ב"עשיית כסף" ובשיפור והכבוד הכוח. באלה ניתן ללא ספק למצוא מימוש עצמי נפלא. וכאן אביא דבריו האלמותיים של פרופ. פראנקל, המשמשים בסיס גם ללוגותרפיה שלו: "רק התעלות מעל העצמי, יכולה להביא

למימוש עצמי." עם זאת אני מסכים לחלוטין, וגם כאן, יש לכך עדויות מדעיות. אך גם במישור הערכי: מדינת ישראל נתפסת כיום, בעיקר ע"י צעירים, כדבר מובן מאליה. אין הם מודעים כלל למאבק הדרמטי על הקמת המדינה ועל שרידותה, אין הם מודעים עם הבנה פנימית עמוקה, לחיים הרבים שקופדו ושנפגעו על הגנת המדינה, ולדבר מובן מאליה אין כל צורך לתרום במיוחד. רוב הנוער, הצעירים כיום, התמכרו לתחושת הכפר הגלובלי. נסיעות לחו"ל הינן עניין של מה-בכך, חו"ל מגיע אלינו בקלות דרך המדיה הדיגיטלית למיניה, והצעירים רוצים, ובצדק, להיות ככל צעירי העולם המודרני, המערבי, לחיות חיים טובים בהם יקימו משפחה, ימצאו פרנסה טובה ויחיו חיי נחת. אין בליבי דבר נגד רצונות אלה. ברם, בד בבד, צריכים כולנו, גם הצעירים, לזכור כי אין אנו מדינה ככל המדינות ואין אנו עם ככל העמים. יש לנו מדינה אחת, שעדיין מוקפת אויבים מקרוב ומרחוק, המאיימים לפגוע בה ואינם רוצים נוכחותה באזור ואף קיומה בכלל. אנו מעוניינים, וקל לעשות זאת, להתמסר לציר הטוב העולמי. אך ברגע שמדינתנו תחדל להאבק על שימורה ועל קיומה, היא תחדל להתקיים לחלוטין. ציר הרשע יגבר. כשהטוב חדל להאבק, הרע מייד מרים ראשו ותופס כל פינה אפשרית. אפוקליפסה עכשיו איננה שם של סרט: היא המציאות שתהיה כאן כשנפסיק להיות חזקים, כשנפסיק להאבק, כשנפסיק לשכלל מדינתנו, כשנפסיק לשמור עליה מכל אויביה. ואויביה אינם רק מדינות מסויימות וארגוני טרור, צבאות טרור בעגה הבטחונית החדשה. אויביה הם השנאה, הפירוד, המחלוקת [שהיא תקינה ואף רצויה בגבולות ותוך כיבוד האחר], הקיטוב, הכוחניות, התוקפנות. אויבינו עומדים מן הצד ורואים כיצד אנו מכלים עצמנו. יגיע היום בו די יהיה להם להפעיל משב רוח קל, ואנחנו נתפורר לחלוטין. האגואיזם המודרני, האינדיבידואליזם, ירידת הערכים החברתיים והפיכתם נחלת קבוצות מסויימות בלבד [ראו כמה מעשי חסד וקבוצות עזרה לזולת יש אצלנו, מה שאגב מראה עד כמה השלטון אטום למצוקות האזרחים], ההסתגרות בעצמי, עליית ההתנהגות הנרקסיסטית, השטחיות והרדידות הפושות בחברה, הבדידות שהיא נחלת רבים עידוד ה"מה כדאי ושימושי" [חמש יחידות במתמטיקה, אך התדרדרות מדעי הרוח וההשקעה בהם], כל אלה ועוד, מאיימים עלינו ממש. רק יצירת חיים של משמעות, תרומה, שליחות, נתינה, פיתוח אלטרואיזם, העלאת חשיבות החברה והכלל, ורק ההבנה כי אם לא נהייה מדינה יהודית ברוח מגילת העצמאות, לא נהייה כלל, יביאו לחיים איכותיים וטובים לפרט ולכלל גם יחד. לכן צודקים ותקפים גם היום דברי יצחק מרדכי מ-1975, וחינוך לאורם, בהחלט ראוי ונכון.

אז האם יש גם **אני מפשר?** אולי דרכו של הרמב"ם, כהמלצתו, דרך האמצע, היא הנכונה? מחד גיסא לתרום למדינה, לפעול כל שאנו פועלים ולעשות כל מעשינו, כדי להביא לחברה טובה יותר, חסונה יותר, צודקת יותר; להאדיר אידיאלים אנושיים, לפעול בנחישות, תוך הקרבה, למען בטחון המדינה; לשמור על ערכי היהדות ועל ערכי מגילת העצמאות כולם; להגביר לימוד ההיסטוריה של תקומת המדינה וקיום הערכים שהנחו את מקימיה; לפעול לעומק ערכי, להכרת בני המדינה את ארצם, מורשתם ומולדתם; הנחלת התחושה שכאן היא אכן המולדת, הבית הלאומי, עליו יש לשמור מכל משמר, מכל אויב מבית ומחוץ. אך מאידך גיסא, לדרוש ולקבל כל שמדינה מתוקנת יכולה לתת לאזרחיה. לדרוש ולקבל זכויות לביטחון, לבריאות, לחינוך, ברמה גבוהה. לדרוש זכויות סוציאליות וערבות הדדית. לדרוש שנוכל לחיות בכבוד ובהערכה במדינתנו. לא "כי מגיע לי", אלא כי זו חובת המדינה לאזרחיה. בספרי דרך אנוש, הבאתי דבריו של אריך פרום, שבדק בראי הפסיכולוגיה החברתית הסיבות למצבי הרשע כפי שהיו בשואה. כמסקנותיו למניעת מעשים כאלה בעתיד, גורס אריך פרום כי החברה צריכה להיות דמוקרטית לחלוטין: היא חייבת לאפשר לפרט לממש עולמו ולהגשים עצמו, ולתת לו רשת ביטחון של מזון לו ולמשפחתו, קורת גג, חינוך מיטבי לילדיו ושרותי בריאות טובים, כך שגם אם ישל, הוא יוכל להמשיך ולקבל צרכים אלה, שאגב, מזכירים מאוד את חמישה הממ"ים של זאב ז'בוטינסקי. אולי זו הפשרה המתבקשת בימינו, זהו החינוך שלאורו ראוי לחנך, וייטיב לעשות כל אדם, כל אזרח מדינתנו, אם יחשוב על כך.

ד"ר אבי כספי

(אביה של חברתנו שקמה יניב-כספי)

שירתה (האדוקרת) f_e רתת וייס קוט

אותה הקריאה על הבמה בחג ה75 לקיבוץ

אתם בטח חושבים לעצמכם, אפשר לחשוב
 אך בשבילי זה היה קורטוב
 של שורשיות
 של חיבור ברמות העמוקות
 עד כדי כניסה חופשית לסוכה שלו בסיבוב סוכות.
 טוב, את הקשר קצת קשה להסביר במילים,
 אבל יש לי את הכלים
 להסביר לכם מה זה להיות פה סתם תושבת,
 אחת שחושבת שהקיבוץ של סבתא שלה
 אבל מגלה שפה היא בתחתית שרשרת המזון.
 סתם איזו רחוקת משפחה של חורחה מוסנזון...
 במקום שמתהדר בהיסטוריה מפוארת,
 שבלעדיו לא היתה קמה מדינה והנגב לא היה פורח,
 זה קצת מפדח
 לעבור בקופה של הכלבו ולומר בקול רפה, ככה,
 שלא ישמעו החברות
 מספר בעל 4 ספרות...
 אהה, סבתא שלך הקימה את הספרייה?
 וסבא את המחסן בגדים?
 מרגש אותי.. מדהים.
 סבתא שלי הקימה סתם
 חנות צעצועים בבת ים.
 ואת סבתא שלי אני לא אפגוש סתם בשבילים,
 והיא לא הורשה לי את הסל רשת הזה שלכם
 של הגעלת הכלים. מה אתם מתפלאים..
 שאני קוראת אדוקה של העלים?
 מאיפשהו אני צריכה לחפות על החסכים...
 לבנות פה מאפס את המעמד, זה מצב די מייאש,
 לא זכיתי בטקס מרגש
 בו מקבלים מפתח לבריכה ולפשפש.
 לא קיבלתי בירושה מקום בבית הכנסת
 אז בחגים קצת מצטופפת...
 ולא, לי אין מגבת ישנה ומתנשאת
 עם מספר כביסה.
 טוב, מה אני עושה?
 באתי לבאס?

סבתא שלי לא הקימה את הקיבוץ הזה.
 הנה, אמרתי את זה.
 לא גדלתי על ברכי סיפורים מהרצליה,
 לא על הביצות והשממה של צפון הנגב
 למען האמת, בכנות גמורה
 הזהות הסעדונית שלי די ברורה
 למרות שהגענו לפה סתם כי אמא שלי הייתה מורה.
 נולדתי בעצם לזוג מהגרים
 בארונות הספרים
 לא מצאתי שירים
 של יהודה ברט או ליפא,
 על אריה קרול שמעתי מאוחר מדי..
 עד היום, תאמינו לי, אני אינני מבינה
 מי היא הרמפה העליונה ומי התחתונה?
 בשבילכם זה מרכז העולם...
 אבל אני.. גדלתי... על בת ים.
 תלושה מחווייה של דור רביעי לקסם
 בעצם, שונה.
 סתם תושבת. משפחה בלי מעמד.
 די לבד.
 כשהיינו ילדים,
 חיפשנו בנרות מי כאן קרוב משפחה שלנו...
 אמרנו: אמא,
 תמצאי לנו איזה דודה רחוקה,
 סבתא של הגיטה של החתולה שנפטרה,
 ואמא בגבורה
 פשפשה ושאלה, נברה בארכיון,
 וראו כי טוב
 מצאנו לנו קרוב.
 חורחה!

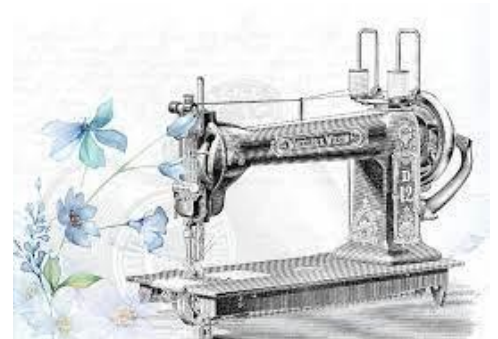

זהו יום חג, סעד בת שבעים וחמש
 ואני אינני בחורה שבאה לייאש.
 אני כאן כדי לתת לכם תקווה חבריי המהגרים,
 לומר בקול
 שיש ריפוי, שיש מזור.
 במעבר אחד, של דור
 אני מגדלת פה ילד,
 סעדוני גאה,
 הולך ככה מתוח בחזה,
 כי סבתא שלו ידידי...
 דווקא **כן** הקימה את הקיבוץ הזה!
 והוא מתבלבל כבר מרוב סבתות ודודים שיש לו כאן
 אוי מסכני... איזה בלאגן
 מי יוציא אותך מהגן?
 לא יודעת, מי שמוכן
 כולם במילא... כאן
 מסביבך.
 בכלבו תבחר איזה מספר שתרצה להתפנק עליו,
 ובתמונות בחדר אוכל למטה, תוכל לזהות
 סבים וסבתות ודודים ודודות...
 אתה מכאן!
 לך יש הוכחות!
 בשכר דירה שלך יהיו הנחות!
 יום אחד בני,
 לא יהיו פה יותר הבדלי מעמדות.
 אלו יהיו סתם עובדות יבשות.
 בחלומי, כולם שווים בפני נגה אבן צור
 ומרגישים בנוח להיכנס לקחת ירקות ישר מהקירור.
 אף אחד לא צריך איזה סיפור גבורה או עיטור מופת,
 כי לכל תושב זמני יש כניסה חופשית לקהילהנט
 וגר זאב עם כבש, תושבים וחברים יחד בחיבור מרגש
 אלה שהגיעו אתמול, עם אלה שכבר קרובים יותר לקו
 חמש...
 לא רחוק היום, אנחנו כבר צעד משם.
 ומבעד עיני ילדיי
 שוב נגלים לי פלאי העולם
 ובקיבוץ של תשפ"ב
 יש מקום לכווולם!

המתנדבות חדר הקאות

כתבה : ערבה בן עמי

בבית ישן בקיבוץ מתחדש
מקום שהיה פעם מרפאה לכל מבקש
נחבא חדר קטן וצנוע
אך מלא אהבה פעמיים בשבוע
זהו חדר הבובות הנחמדות והיפות
אותן אנו תופרות מלבישות ומפנקות
שש נשים אנו לא צעירות
אך על הבובות לא מוותרות
אחת גוזרת שנייה תופרת
ועוד אישה אחת הופכת
את זה אנחנו לא רואות
זו עבודה רק מהבית הפתעות
בחדרנו הקטן "חדר הבובות"
נפגשות אנחנו כמתוכנן
יום ראשון הוא יום קדוש
לעבודה הנעימה ולשיחה
ממלאים בובות מבד
אחת לבנה אחת חומה
העיקר שיהיה נחמד
כן צריך גם לתפור כמו שצריך
ולהמשיך את הבובה להלביש
הבגדים כה נאים
ולבובות מתאימים
יופי יצרנו היום כמה בובות
הילדים בסורוקה ודאי ישמחו מאד
עכשיו יוכלו לעבוד עם הבובות
ייצרו פה עיניים ואולי שערות
הלוואי וזה יעזור לילדים
להתאושש לצחוק וגם להחלים

תעריפי מ'ט

כמדי שנה, בחודש יוני מתעדכנים תעריפי המים. תעריפים אלו מפורסמים ע"י רשות המים ומופיעים באתר הרשות. קיבוץ סעד מוגדר ספק חד רשתי ומחויב לגבות מהמשתמשים על פי תעריפי המים המופיעים בפרק 3 בחוברת התעריפים.

להלן התעריפים המעודכנים שיכנסו לתוקף החל מ 1.7.2022, כלומר יחולו על חשבון המים של חודש יולי 2022. העדכון הבא צפוי בחודש ינואר 2023. כל התעריפים מוגדרים במונחי ש"ח לקוב מים.

1.7.2022	1.1.2022	
3.920	3.826	כמות מוכרת (עד 3.5 קוב לנפש ולפחות 7 קוב לבית אב)
9.894	9.8	מעל כמות מוכרת
7.852	7.758	גינון ציבורי (ענף הנוי בלבד)
1.949	1.886	מים שפירים לחקלאות

כרמל האפרין

להקת סעד

לוח שנה לשנת תשפ"ג

יום נוסף ישיר מילון

היום נוסף ישיר מילון הוא שירות חדש המאפשר לקבל מידע מיידי על כל המילים והמושגים במילון. השירות זמין 24 שעות ביממה, ללא תשלום, וניתן להשתמש בו גם באמצעות הטלפון הנייד.

מנויים 2022 מלח פנסי' חברים המנויים

רמת	מספר	מחיר	מחיר	מחיר	מחיר
1	12	12	12	12	12
2	12	12	12	12	12
3	12	12	12	12	12
4	12	12	12	12	12
5	12	12	12	12	12
6	12	12	12	12	12
7	12	12	12	12	12
8	12	12	12	12	12
9	12	12	12	12	12
10	12	12	12	12	12
11	12	12	12	12	12
12	12	12	12	12	12

רוצים גם אתם לוח שנה?

אם גם אתם רוצים להזמין לוח/לוחות תוכלו לעשות זאת באמצעות טלפון או הודעת ווטסאפ למיכל אחיטוב - 052-2211649, עד ליום שישי כ"ב באב 19/8/22.

מחיר הלוח 25ש"ח בתוספת 10 ש"ח דמי משלוח, נא לציין את שם המזמין ואת כמות הלוחות המבוקש.

שנה טובה!

חברי צוות קש"ב: די ברט, מיכל אחיטוב, חגית רפל, לאה ארלקי ומשה אש

לכבוד שנת ה- 75 לסעד החלטנו לשלוף מהארכיון את "להקת סעד" ולהעלות אותה על לוח לשנה החדשה.

את הלוח נעניק כשי לבני ובנות המשק אשר הוריהם כבר אינם עימנו היום ושאר בני משפחתם אינם מתגוררים אתנו בסעד.

צוות קש"ב, (קשר בניס), פועל לאורך כל השנה לשמר את תחושת השייכות שלהם לקהילת סעד.

פייגה אותם כשהם קטנים!

"כשמדובר על יתושים מדובר על משפחה של חרקים עם מספר רב של מינים שרובם בלתי מזיקים. המכנה המשותף הוא שבשלב הזחל כולם חיים במים וזה המקום לטפל בהם. ריסוס מסיבי להדברת בוגרים אינו אפקטיבי.

האזור שלנו סובל מאוד מיתוש הטיגריס האסייתי, מין פולש שעשה עליה לפני 20 שנה ומאז ממרר את החיים לכל מי שחי צפונית לבאר שבע. סוד ההצלחה של המין הוא היכולת שלו להתרבות בגופי מים קטנים מאוד. כוס מפלסטיק שנזרקה בשיחים ומתמלאת במי ממטרה תגרום למטרד לכל מי שנמצא עשרות מטרים ממנה.

לכן כדאי לייבש כל כלי קטן אפילו צלחת של עציצים פקק של בקבוק קוקה קולה. הם יכולים להוות מקור לדגירת הזחלים של היתושים"

(ד"ר אלון זילברבוש מומחה ליתושים"

בימים אלה אנחנו מבצעים טיפול נגד נמלת האש הקטנה. מי שיש לו נמלות אש בקרבת הבית, מתבקש להודיע לי **בוטסאפ**.

יואל אפרון

0523934519

פינת הטרייב / יאר עמוה וברקאי אפרתי

(נסו למצוא את הקשר לפרשת דברים תשובות במהופך למטה)

1. באיזו מדינה נמצא גשר המרגלים?
2. באיזו להקה היה חבר יזהר אשדות?
3. באיזו תוכנית הגיש יוסף המספר פינה קצרה בסוף כל פרק?
4. איזה ספר נפתח במילים: "עוג היה ענק. ענק זרוק ומוזנט."?
5. מי נחשב לאבי הנדסת המישור?
6. מהי MOAB?
7. באיזה מילים פותח השיר "שיר ערש" של נתן אלתרמן?
8. מהו הזהב השחור?
9. מי פרשן הספורט שטבע את המונח "ככה לא בונים חומה"?
10. מה שמו העברי של כוכב הלכת נפטון?

סיוע בתפוצה טלפון חכם

נער נחמד (מאוד) בן 15, מעוניין להגיע בהתנדבות ולסייע

לכל מי שרוצה וצריך, הדרכה בשימוש בטלפון חכם.

ניתן ליצור קשר לטלפון: 0523934522 ולקבל פרטים.

ישראל 02 (62'868 טל.מסמל) (06'082 טל.מסמל) 8. מסמל אלוה ואלטמזא א'מסמל
לאלו קאט 2 (מאמלאט מ'מלאט מ'מלאט מ'מלאט מ'מלאט) 9. מסמלא 5 (מ'מלאט
מ'מלאט מ'מלאט מ'מלאט מ'מלאט) 4. מסמלא 2. מסמלא 3. מסמלא 4. מסמלא 5. מסמלא 6. מסמלא 7. מסמלא 8. מסמלא 9. מסמלא 10. מסמלא

כמה מחשבות לאור הצניינים הנידונים לאחרונה בקיבוץ:

בשבועות האחרונים התקיימו בקיבוץ שני אירועים, שמצד אחד אינם קשורים זה לזה, ומצד שני אי אפשר שלא לראות את החיבור ביניהם. אני מתייחסת לערב ההסברה בו הוצג מודל חלוקת הבונוסים והאסיפה שדנה בקבלת משפחות חדשות לקהילתנו.

בערב הסברה על מתווה חלוקת הבונוסים, חזר על עצמו עניין הצורך במתן תגמול ותמריץ לעובדי המשק ומנגד נשמעו קולות על כך שלפני שנותנים בונוס לעובדים, ראוי לסיים לשלם את חובות העבר לחברים הוותיקים.

באסיפה שהתקיימה בערב שאחרי, הוצגו משפחות חדשות שהוגשו לקליטה בחברות בקיבוץ והשאלה שנשאלה כמעט על כל משפחה הייתה: "איפה פלוני תורם לנו?" "מה אלמונית נותנת לקהילה?"

כשמתייחסים לעניין חלוקת פירות נכסים יצרניים, צריך לזכור שהמשק מעביר בכל שנה כמה מיליוני שקלים לטובת הקהילה. כסף זה מחולק באופן עקיף לחברים (רפואת שיניים שצורכת משאבים רבים, תשלום זכויות עבר, סבסוד נסיעות רפואיות לוותיקים ועוד...). האם זה לא דיבידנד? הרי אם יחליטו להגדיל את השתתפות החברים בטיפולי השיניים ו/או להפחית את סבסוד נסיעות המרפאה, "ישתחרר" כסף שאותו ניתן לחלק.

התלבטתי האם לכתוב על הבונוסים. (גילוי נאות, אני נוגעת בדבר), אולי כי אני מרגישה שיש שם משהו עמוק יותר שכואב לחברים, אבל אני רוצה לשתף את ההרגשה שלי שיש צימאון שצעירים יהיו חלק מהתרומה והעשייה לקהילה, צעירים שיעבדו ושותפים בעשייה, אבל יש ביקורת על הרצון לתמרץ ולעודד אותם הרי אם הייתי עובדת בחוץ או אם הייתי שכירה בקיבוץ והמעסיק שלי היה מחליט לתת לי בונוס על עבודה טובה, לא הייתה אפשרות לאף אחד להגיד אם זה בסדר או לא. אך כשהמשק מחליט לתגמל עובדים (שחלקם גם) חברי קיבוץ על פי קריטריונים מסוימים, קמים חברים מהקהילה ומתנגדים לעניין.

אני גאה להגיד שאני עובדת בקיבוץ. בעבודה פורמלית כמנהלת חשבונות בקיבוץ ובעבודה נוספת כרכזת ועדת תרבות. אני מרגישה שאת כל מרצי וכוחי אני משקיעה בקיבוץ (ויעידו על זה ילדי שלא רואים אותי כמעט בבית), ואני בוחרת כל בוקר להמשיך ולעבוד במקום הזה.

מוותר לא להסכים. **מוותר** לחשוב שונה. אבל חשוב להבין שבימינו כמעט כל עסק משתמש בכלי של תמריצים חד פעמיים על מנת לעודד השקעה, יוזמה והגדלת ראש מצד העובדים. כדי למשוך עובדים איכותיים, לכל עסק יש מגוון כלים ותנאי העסקה על מנת לשכנע עובד להגיע דווקא אליו (תן ביס, רכב, קרן השתלמות, בונוס ועוד...). דירקטוריון תאגיד האחזקות קיבל מאתנו את המנדט לעשות כל שביכולתו לשיפור תוצאות המשק ובכלל זה לקבל החלטות בנוגע להוצאות שונות של המשק ומכאן גם את האפשרות למתן מענק לעובדים מצטיינים כדי לשמר כוח אדם איכותי וטוב.

בנוסף, אני מרגישה שיש צרות עין כלפי אורח החיים של החברים הצעירים. האם נכון לכתוב בעלון שישנם "חברים שנמצאים פה 5-10-12 שנים ומסודרים כלכלית...?" מי אנחנו שנחליט מה נחשב מסודר כלכלית? האם האמירה שבימים עברו התנהלו בצנעה עם תקציב של 6000 ₪ בלבד, בלי להתייחס לכל הדברים שהתקבלו מסביבו (ביטוחים שונים, לימודים וחתונות לילדים, בית...) זאת אמירה מדויקת? אין שום מקום להשוואה בין ההתנהלות הכלכלית המשפחתית לפני ואחרי השינוי, ובין זו של חברים וותיקים לעומת משפחות צעירות, האם לפני שכתבו הדברים נעשה ניסיון להבין מהם הקשיים שעוברים על החברים הצעירים בקהילתנו? החובה לקנות/לבנות בית (כן, כדי להיות חבר בסעד צריך לקחת משכנתא) ולחסוך לכל אותם דברים שבעבר ניתנו "בחינם" (חינוך בגיל הרך, חוגים, רפואת

"אלה הדברים" אמר יחזקאל הנביא בסעודה שלישית השבת הקהילתית:

אחלק את דברי הקצרים לשלושה חלקים –

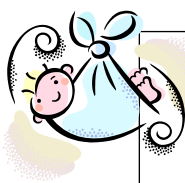
- ברכה למשפחות.
- נקודה למחשבה לכלל הקהילה.
- הקשר בין פרשת השבוע והשבת הקהילתית.

בפרשתנו, פרשת מסעי, קראנו היום על מסעותיהם הרבים של בני ישראל מיציאתם ממצרים ועד הגעתם לארץ, כמו למשל "ויסעו מאילים ויחנו על ים סוף, ויסעו מים סוף, ויחנו במדבר סין" ועוד הרבה "ויסעו.. ויחנו..". לכולכם – ששת המשפחות החדשות, היו מסעות שונים עד היום. לחלק יותר מסעות, ולחלק פחות. המשותף לכולכם, שהחלטתם לחנות כאן, ובע"ה, באופן קבוע.

זכינו הפעם להצטרפות משפחות מגוונות מאוד, שמעשירות אותנו גם ברוח וגם בחומר: ברכת כהנים, הייטק, גינון וצבא, פסיכולוגיה, עבודה סוציאלית ועזרה למתקשים בשמיעה, גרפיקה, חינוך ותרבות ותסלחו לי שאסתפק בזה הפירוט. בשם כל הקהילה רוצה לברך אתכם משפחות: **אריאל, ביליה, ביתן, מור-יוסף, נגלר ורועי** - שקליטתכם בקיבוץ ובקהילה תהיה טובה ומוצלחת, שתזכו לבנות ולהיבנות מהבחינות השונות, ושנוכח כולנו לשיתוף פעולה ולחיי קהילה פוריים, מתוך בריאות ושמחה.

נקודה שניה למחשבה לכלל הקהילה (ללא קשר לנקלטים) – דיברנו השנה הרבה על תפילות השבת ועל המניינים השונים, וקצת התעלמנו מתפילות הציבור שמתקיימות כאן יום – יום, ובחלקן, לא פעם, צריך לחכות לעשירי למניין.. ככל שהגיל יורד הקושי מורכב יותר.. הרמב"ם בפרק שמיני בהלכות תפילה, הלכה א', מלמד אותנו על חשיבותה הרבה של תפילת הציבור, ועל תרומתה הרבה לקהילה, וכך הוא כותב: "תפילת הציבור נשמעת תמיד, ואפילו היו בהן חוטאים, אין הקדוש ברוך הוא מואס בתפילתן של רבים. לפיכך, צריך אדם לשתף עצמו עם הציבור. ולא יתפלל ביחיד כל זמן שיכול להתפלל עם הציבור. ולעולם ישכים אדם ויעריב לבית הכנסת, שאין תפילתו נשמעת בכל עת, אלא בבית הכנסת. וכל מי שיש לו בית הכנסת בעירו, ואינו מתפלל בו עם הציבור, נקרא שכן רע". ללמדנו – שהשתתפות בתפילה בציבור, היא לא רק עניין בין אדם למקום, אלא לא פחות מכך, עניין שבין אדם לחברו. אני בטוח שכולנו בקהילה רוצים להיות שכנים טובים, אז בואו נגביר מאמץ בהגעה לתפילה בציבור.

נקודה שלישית ואחרונה – פרשת השבוע והשבת הקהילתית – אני זוכה כבר מספר שנים לקבל כל יום שישי מסרון קצר מאבי וורצמן, שבשנים האחרונות משמש כמנכ"ל עדי נגב – נחלת ערן. והנה מה ששלח אתמול לכבוד שבת מסעי, כאילו לפי הזמנה שלנו: אחד מפסוקי המסעות אומר: "ויסעו מחרדה ויחנו במקהלות", כתב על כך אבי וורצמן: "הפתרון לכל החרדות היא ההתקהלות, בינוי הקהילה והלכידות הציבורית בימים ההם ובזמן הזה".

לשני ואיתי פנחס
ברכות להולדת הבן
יָהּ
שתזכו לאושר ולנחת – קהילת סעד

דברית עקבה שרון בסצודה הקהילתית אל הדשא

שבת קהילתית, מסע קצר בשבילי בדרך להעמיק את ההיכרות שלי אתכם – קהילת סעד.

השבת הקהילתית בסימן מסעות מסמלת גם את סיומו של מסע הקליטה של 6 המשפחות שהצטרפו לחברי וחברות הקיבוץ. מסע ארוך, רצוף התמודדויות, חידושים, התלבטויות ואתגרים.

אחד הדברים שאנו למדים מתוך פרשת השבוע מִסְעֵי היא שלמסעות ישנה משמעות, לכל מסע ומסע. כך גם בחיינו האישיים, כל אחד ואחת, כך גם בחיינו הקהילתיים. בכל מסע אנחנו עוברים חוויה, תהליך והתמודדויות שבדרך מצמיחים ובונים אותנו.

חברים וחברות יקרים - יאיר, מוריה, גיא, מיכל, ברק, אור, טל, סימה, רן, רות, אחיה ועדי - **ברוכים תהיו בקהילת סעד וקהילת סעד תתברך בכם**. תם המסע ועכשיו מתחיל מסע אחר, המסע אל בית הקבע שיזמן אתגרים והתמודדויות חדשות. תוך כדי מסע זה, תטמעו בקהילה, תהפכו להיות חלק מהמרקם הייחודי של קהילת סעד. תשפיעו ותושפעו.

השבת הקהילתית מראה את ייחודה של הקהילה, המסע שלנו כקהילה עובר דרך חיזוק הלכידות והחוסן שלנו. יש בסעד עשייה ברוכה מיוחדת וייחודית רבה, חלקה גלויה וידועה וחלקה נסתרת מן העין.

בסיומה של שבת זו אני מאחלת לכולנו – שנמשיך ליצור יחד, שנדע לפרגן האחד לשני ולראות את הטוב. אסיים במילותיו של נעם חורב – מילה טובה, מילה רעה :

כשמישהו זורק לי, "אתה נראה טוב!"
 אני מבטל אותו ברגע, בלי לחשוב
 ואם הוא ממשיך, "אני אוהב את מה שאתה עושה!"
 אני מפטיר, "בקטנה..." ומשנה את הנושא
 כשמישהו אומר לי: "אתה משהו מיוחד!"
 אני הודף אותו ככה, בהינף יד
 ואם הוא מתעקש: "תשמע, אתה גדול!"
 אני עונה: "זה לא אני, זה המזל..." וזה הכול
 אבל כשמישהו זורק לי מילה רעה -
 אני מתייחס אליה כאל אמת אחת ברורה
 ולוקח לריאות, וזוכר אותה היטב
 והיא ננעצת כמו סיכה, ישר אצלי בלב
 ובלילה, במיטה, לפני שאני נרדם
 האנשים המכבים עוברים מולי, כולם
 ואני סוחב שם על הגב כל ביקורת ודקירה
 ומנציח את החולשות והפגמים מול המראה
 ואיך זה שתמיד קל לנו להאמין
 לעלבונות שהם ברזל, למילים שהן סכין
 וכל כך קשה לנו לשמור קרוב-קרוב
 את כל מי שמזכיר לנו – שיש בנו גם טוב.

קהילה יקרה,

אנחנו בעיצומו של הקיץ, הימים חמים, הילדים בקייטנות, משפחות בחופשות ובימים האחרונים עקב המתרחשות הביטחוניות ומגבלות התנועה בכבישים, יש כאלה המוצאים את עצמם בדרכים שעות רבות. אני מקווה שעד לקריאת העלון, המגבלות יוסרו וניתן יהיה לחזור לשגרת החיים. פעילות הקיץ בחינוך החברתי נמשכת, הגנים פועלים, קייטנת "חברים לרפואה" הותאמה למצב ואנחנו שומרים על שגרת הפעילות ככל שניתן. המזגן בחדר האוכל תוקן לאחר תקלה שהתגלתה ואנחנו ממשיכים לפעול כדי להגביר את קירור אזור ההגשה וחדר האוכל.

ועדת תרבות פועלת במרץ ומביאה אלינו פעילויות ברצף, בשבוע שעבר התקיים קפה תרבות בו קיימנו שיח על אופייה של התרבות בסעד. כ-70 תושבות ותושבים הגיעו לשבת יחד, לשמוע ולהשמיע ולהשפיע על העשייה התרבותית והקהילתית בקיבוץ. התובנות שעלו בערב יפורסמו לציבור. בהזדמנות זו אעדכן כי עדי רועי יצאה לחופשת לידה ורתם קום נכנסה לוועדת התרבות במקומה בתקופת החופשה.

לאחרונה אנו שומעים על הירידה **במחיר הדלק**. חשוב להבהיר כי הירידה שפורסמה בתקשורת היא למחיר הבנוי. למחיר הסולר שסעד קונה הירידה קטנה ולקראת חודש ספטמבר נבצע הערכה באשר למחיר הדלק.

"ואהבתם את הגר"

בימים הקרובים יעבור לגור בסעד בנימין. בנימין נולד למשפחה מוסלמית מאחת הערים בצפון הארץ, ובשבועות האחרונים הוא השתחרר משירות סדיר בצה"ל. לקראת סוף השירות הצבאי הוא החל תהליך גיור במסגרת בית הדין לגיור של צה"ל. לאחר סיום שני הסמינרים בהצלחה, קבלנו בקשה לארח אותו בקיבוץ, על מנת שיוכל להשלים בצורה מיטבית את הגיור כחלק מקהילה שומרת תורה ומצוות. לאחר בירור מקיף ופגישה עם בנימין ועם המלווה שלו (מבחינת צה"ל הוא נחשב כחייל בודד), הנהלת הקהילה והאגודה נעתרה לבקשה. משפחת חכמון נאותה להיות המשפחה המלווה לבנימין במהלך שהותו בסעד. אז מה נותר לנו, חברי הקהילה, לעשות? להאיר פנים בשבילים, להתעניין או להזמין לארוחה. בתפילה להשלמת תהליך הגיור בצורה מיטבית ונעימה. תודה לרב ארי על הליווי בכניסתו של בנימין.

בשבועות הקרובים ועד חגי תשרי אנחנו צפויים למפגשים במגוון תחומים; התהליך הקהילתי ייצא לדרך, יתקיימו מפגשי הסברה על שיוך דירות, אספות בנושאים שונים ופרויקטים קהילתיים מגוונים כדוגמת סדנת צילום ובניית ספסלים ויצירת מרחב קהילתי. פרטים נוספים בהמשך.

בשבת הקהילתית בירכנו את אלקנה ומוריה מינץ, הורי המשפחתון שמסיימים בימים אלה את תפקידם כהורי המשפחתון. אלקנה ומוריה הגיעו לקיבוץ לפני כחמש שנים עם ילדיהם שקד ושחר. במהלך שהותם כאן הצטרפו למשפחה איתן, מעין ורועי. במשך 5 השנים, היוו אלקנה ומוריה הורים ל - 12 ילדים בכיתות ג-י"ב והתמודדו עם תקופות לא פשוטות, הכוללות את שומר חומות והקורונה, עם הרבה

סבלנות וחוזק נפשי. תודה לכם על פועלכם. דביר וטליה בן עמי יכנסו בסוף חודש אוגוסט לתפקיד הורי המשפחתון. לקראת הגעתם נעדכן בפרטים ונאחל להם הצלחה גדולה.

כידוע, שהיתי במהלך השבת הקהילתית בקיבוץ יחד עם משפחתי. זו הייתה חוויה חשובה ומשמעותית עבורי. על תחושותיי מהשבת כתבתי בפוסט (כתבה) אישי שפרסמתי בפייסבוק. מביאה כאן את הדברים שכתבתי:

"המסע שלי בשבת מְסֵעִי. הבאתי את המשפחה לשבת קהילתית בקיבוץ דתי (ועוד בשבת קיץ ארוכה). חוויה חד פעמית (ואולי לא?)

כבר מספר שבועות שנשות פורום קהילה בקיבוץ, מרכזות ועדות דת, קליטה, תרבות, חינוך חברתי, הגיל הרך ובריאות פועלות ליצירת "שבת קהילתית". מה זו שבת קהילתית? זו הזדמנות מופלאה ליצירת מפגשים וחיבורים בין חברי וחברות הקהילה במהלך השבת כולה, מקבלת השבת בשישי אחה"צ ועד לסעודה השלישית רגע לפני צאת השבת. שבת קהילתית שמתקיימת בפרשת השבוע מְסֵעִי, מזמנת לנו הזדמנות נפלאה לעסוק בתכנים הקשורים למסע; מסע אישי ומסע קהילתי. זכיתי לראות צוות משובח של נשים מופלאות, מפיקות שבת מלאה באירועים ומוקדים של עשייה ומפגש חברתי וקהילתי, מניעות קהילה גדולה, מוציאות אותה החוצה על המדשאות והשכונות, לשירה, קידושים, שיח וארוחה באווירה קסומה (עם יתושים ועוד כמה אתגרים שבדרך).

כמנהלת הקהילה של הקיבוץ היה לי ברור שאני רוצה להיות שם, לחוות את הקהילה בחוויית השבת שלה, במקום שבו החול נעצר והקודש מתחיל, הרגע, השלווה. ביומיום שלי בקיבוץ אני עסוקה לרוב בעניינים השוטפים, נושאים מוניציפליים, ענייני קליטה, שיוך דירות, חדר אוכל, בעיות פרטניות ובעיות כלליות. חוויית הקהילה שלי בקיבוץ חסרה, במיוחד בקיבוץ דתי, בו השבת היא משמעותית וייחודית. ואני, חילונית שכמותי, יודעת מה זה קידוש בשבת אבל לא בטוחה מה משמעות הקידושים, מה זה שלוש סעודות ואיך בכלל זה מרגיש שבת שלמה בלי יכולת לצאת מהקיבוץ, להקשיב למוזיקה ובכלל לעשות מה שבא בלי הגבלות כאלה ואחרות.

חשבתי לבוא לשבת, כן, כן רק לשבת, איפשהו באמצע היום ולהצטרף לחוויה. ככל שהשבת הלכה והתקרבה התחלתי להרגיש שאולי זה לא נכון, מה אני, מנהלת הקהילה, אסע בשבת לקיבוץ??? נו אז מה, אני חילונית ואלה הם מנהגי אז מה הבעיה? בעיה. אז הלכתי להתייעץ עם הרב, שאמר לי "אולי תבואו לשבת? את וכל המשפחה?" חמישי בערב, עולה הרעיון ואני ביני לבין עצמי "אין מצב, מה נעשה שבת שלמה בקיבוץ דתי?! ועוד שבת של קיץ ארוכה ארוכה שלא נגמרת בכלל. והילדים? אין סיכוי שהם יסכימו". הרמתי טלפון לרן, שזרם מיד עם ההצעה ובאופן מפתיע גם הילדים (רובם) לא נבהלו מהרעיון (אולי קצת חששו). אז התחלתי להתגלגל עם הרעיון וחשבתי לעצמי שאולי נקח את אחת מדירות האירוח בקיבוץ... אז חשבתי. עוד לפני שהספקנו להחליט אם אנחנו באים לשבת, המארגנות המופלאות, כבר דאגו לנו לבית (מקסים של משפחה שלא הייתה בקיבוץ בשבת) לשהות בו, ארגנו מי יארח אותנו לארוחת ליל שבת ומי לסעודה השנייה בשבת עצמה ובעצם "עזרו" לנו לקבל החלטה.

בשישי בבוקר החלטנו שאכן אנחנו עושים זאת – שבת בקיבוץ דתי – מה זה אומר? מה מותר ומה אסור? מה אפשר ללבוש? והאם מותר להביא טלפונים??? עשינו תדריך ויצאנו לדרך, רן, אני ו-3 מתוך 4 המתבגרים והמתבגרות שלי. זהר (עוד רגע בן 17) בחר להישאר בבית ולנצל את ההזדמנות לעשות מסיבה.

בדרך עלו לא מעט שאלות; איך נראה הרב? ומה יקרה בארוחת השבת? מותר לנו לשמוע מוזיקה? ומה אנחנו בכלל הולכים לחוות בשבת הזו, בקהילה של אנשים דתיים שאנחנו בכלל לא מכירים, לא אותם

ולא את אורחות חייהם? חוויה ייחודית שעוד לא חווינו שמזמנת לנו הזדמנות להיכרות עם אנשים חדשים ומנהגים אחרים.

הגענו לקיבוץ לבית של אשר ונעמה המקסימים שפתחו בפנינו את ביתם בלב מלא ושמח. הרגשנו שאנחנו בצימר משובח. את פנינו קיבלו פינוקים גם מהמשפחה וגם מהקהילה, דאגו לנו לכל מה שצריך שנרגיש הכי בנוח שאפשר. אחרי שהתמקמנו יצאנו לכיוון קבלת השבת הקהילתית שפתחה את אירועי השבת. שמענו זמירות ושירים, ללא כלי נגינה בגלל "תשעת הימים", קיבלו אותנו בברכה ובשמחה וגם קצת בפליאה – מה? באת לשבת? עם המשפחה?

הלכתי לבית הכנסת המרכזי, נכנסתי וזה היה מדהים. הזמירות, דבר התורה של הרב ארי, התפילה והשירה וקבלת הפנים המאוד חמה ומחבקת. אח"כ הלכנו לאכול "בבית הרב", עם כבר שבת בקיבוץ דתי, סידרו לנו שבת בהארדקור, סעודת ליל שבת אצל הרב ארי ונעמה שהתגלתה כנעימה מאוד וטעימה. בבוקר שבת יצאתי לטיול עם עדן, הלכנו אל הרפת ואל המשק חי, טיילנו ברחבי הקיבוץ היפה ונהנינו מהשקט של השבת. מרחוק שמענו רכב נוסע ועדן ישר קרא בדאגה "אמא, מישהו נוסע פה בשבת". כמובן שאף אחד לא נסע ושמענו את התנועה שמחוץ לקיבוץ. הלכתי שוב לבית הכנסת, התקיימה תפילה ולאחריה שיעור פרשת השבוע עם כנרת. רבים ורבות ברחבת בית הכנסת, אווירה רגועה של שבת, כולם מחייכים, מסבירי פנים ומברכים. אחרי התפילה התקיימו "קידושים שכונתיים" ב-8 מוקדים שונים ברחבי הקיבוץ. הלכתי לקידוש בשכונת שקד. לאט, לאט התאספו תושבי ותושבות השכונה, השולחנות הועמסו בכל טוב, מעשה ידיהם שלהם, כולם נפגשים, מדברים, מתחברים, פוגשים כאלה שלא ראו מזמן, מכירים אנשים חדשים, אווירה שמחה ומרוממת רוח. עשינו קידוש, שתינו יין (וגם וויסקי), אכלתי את הקוגל המפורסם של סעד והתבוננתי באנשים, בקהילה וראיתי את יופייה שלה ושל אנשיה ונשותיה. את הסעודה השנייה, ארוחת הצהריים, אכלנו אצל אשר ושרה, שאירחו אותנו נפלא יחד עם המשפחה.

בשעות אחר הצהריים התקיימו מעגלי שיח בנושא "מסעות ותהליכים" ולאחריה הסעודה השלישית. הכל תוכנן כהלכה, המיזוג בחדר האוכל כוון מבעוד מועד אך למזגן של חדר האוכל חיים משל עצמו והוא לא פעל – מה עושים? שבת!!! אי אפשר להפעיל את המזגן, אין אישור מהרב. בתפעול מופתי של צוות המופלאות, הוצאו אל רחבת הדשא מאות כסאות, נוצרו שלושה מעגלים ענקיים של שיח, אנשים התיישבו והחלו לדבר בהנחייתן של נשים נפלאות בקהילה, על מסעות ותהליכים שלנו כקהילה וכפרטים. ישבתי באחד המעגלים, היה מרתק לשמוע את הדברים והמחשבות ותוך כדי לראות מאחוריי את הצוות המארגן בסיוע של חברי הקהילה, מאלתר ומכין את הסעודה השלישית על רחבת הדשא. עוד ועוד שולחנות הוצבו, מטעמים שהוכנו על ידי חברי וחברות הקהילה הונחו על השולחן, ברקע נשמעו קולות הילדים שהיו בפעילות עם בני ובנות הנוער.

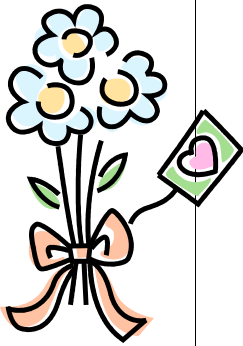
הסתכלתי בהתרגשות על מאות האנשים, על ההתרחשות כולה, על השבת הקהילתית המיוחדת שנוצרה. אחרי הסעודה התכנסנו למעגל גדול לברכות ואיחולים ל-6 המשפחות שנכנסו לחברות בשבוע שעבר, לדברי פרידה מאלקנה ומוריה, הורי המשפחתון ב-5 שנים האחרונות ולעוד כמה מחשבות והגיגים שלנו כקהילה.

הייתה שבת מיוחדת ומלמדת. זכיתי להכיר אנשים שעוד לא פגשתי, זכיתי לראות את הקהילה באור אחר, זכיתי לראות את יופייה, את החיבורים והיצירה".

***בשבוע הבא אני יוצאת לחופשה קצרה ואעדד מהקיבוץ בימים ראשון עד שלישי.**

בברכת שבת שקטה,

עין

ברכות להלל סוברי שזכתה בתארים:

אלופת ישראל בשחייה בסגנון חזה למרחק של 100 מטרים.
 וסגנית אלופת ישראל לשחייה בסגנון חזה למרחק של 200 מטרים.
 (לנערות בגיל 12)
 נציין שהלל הדליקה משואה בסעד ביום העצמאות בשם הספורטאים.

גאוותינו עלייך!

קהילת סעד

עד שמצאנו

הצגה מוזיקלית | יעל וליאור רבינוביץ

חוקה מלאה סאימות ואחש בתי עם ילד

מחפשים אחר הזויות החושלות

מתק מסע ארוך, רצול החור עצמי ואטאות מפתיעות.

נסעו כל אחד אל היעד שסניה את חייהם אנצח.

יום חמישי | אור לט"ו באב | 11.8.22 | חדר אוכל ימין

התכנסות- קפה ועוגה ב20:30

תחילת המופע 21:00

~הערב מיועד לבוגרי תיכון ומעלה~

כרידה

רצינו לומר "שלום ולהתראות" לאנשים רבים.
 עברנו מהר בתוך השלושים מנסיבות שונות.
 תודה על החיבוק החם לאורך כל התקופה.
 אנחנו כאן בשובה ודלתנו פתוחה.
 ברכת ה' בכל.

משפחת נ"א

צדכון מספריית הילדים

"שעת הסיפור" עם עדינה בר-אל, שנדחתה,

תקיים ביום שני,

י"א באב, ה 8/8, בשעה 17.30

בספריית הילדים.